

1. avgust 2021 - 18. nedelja med letom

(2Mz 16,2-4.12-15) TUKAJ

Odlomek je iz tisttega dela Druge Mojzesove knjige, mednarodno imenovane Exodus, Izhod (iz Egipta namreč), ki poroča o romanju izraelskega ljudstva po puščavi pod milostnim Božjim vodstvom. Gospod spremlja svoje ljudstvo od Trstičnega morja na Sinaj, od egiptovske sužnosti do sklenitve zaveze. Pripoved oblikuje celo sosledje konfliktnih dogodkov: ljudstvo godrnja, ker najde samo grenko vodo (15,22-26), ker umira od lakote (16,2-35), ker sploh ne najdejo vode (17,1-7). Bitka z Amalečani ogroža ljudstvo od zunaj (17,8-16).

16. poglavje kaže jasne sledove več tradicij, ki so se vzporedno razvijale, ni pa lahko ločiti raznih vzporedni pripovedi tako, da bi razumeli namene posameznih piscev. V Četrtni Mojzesovi knjigi najdemo odlomek (11,4-35), ki nam pojasni, ozadje čudeža s prepelicami. V raznih odlomkih je jasno opaziti kot vir "Duhovniški kodeks", saj tam Mojzes ne natopa sam, ampak v družbi s svojim bratom Aronom, kjer so izrazi, ki so značilni za ta kodeks. Tu je govora o dveh dogodkih; eden se je zgodil zvečer, drugi zjutraj, oba pa sta predmet nedeljskega berila.

Oba dogodka je mogoče razložiti čisto naravno, seveda pa sta imela čudežen značaj za Izraelce, ki so bili vajeni obilja hrane v rodovitnem Egiptu. Prepelice, ki so v veliki jati "pokrile šotorišče" in so jih lahko lovili kar z roko, še danes v veliki množini zvečer posedejo na tla in so preveč utrujene, da bi bežale; da se jih loviti z roko. Tudi mana je naraven pojav. To so kapljice, ki nastajajo na listu grmu ali dreves neke vrste tamarisk. Ko se strde v nočnem hladu (noči so v puščavskih krajih včasih prav mrzle), jih je zjutraj, preden se ozračje ogreje, mogoče nabirati kakor zrnje. Ime "mana", pod katerim jih mi poznamo, pa izhaja iz začudenega vprašanja Izraelcev, ki tega v Egiptu neznanega pojava niso poznali: »Kaj je to?« V hebrejščini je namreč to "man hu" in nomadi, ki živijo v teh puščavah, jih še danes imenujejo "mann". Kakšnega posebno izbranega okusa to zrnje res ni, daleč od tega pa, da bi bilo slabo. Tudi to, da se je količina, ki jo je kdo nabral preko vsakdanje potrebe, izpridila, je čisto razumljivo, če pomislimo, koliko ostankov jedi bi se izpridilo nam, če ne bi imei hladilnikov, o katerih Izraelci niti sanjati niso mogli. Tako se tradicija romanja po puščavi navezuje na naraven pojav, nadnaravne pa so okoliščine: količina, čas in podobno,

tudi to, da se dvojna količina, ki so jo prihranili za dan počitka, ni izpridila.

Nauk teh dogodkov je, da je rešenje človeka Božje delo. Življenje ljudstva v puščini je ogroženo na razne načine, vendar se vedno najde rešitev. Bog svojega ljudstva ne zapusti nikoli, ampak mu vedno daje možnost, da najde, kar najbolj nujno potrebuje.

In danes? Kot Izraelci v Egiptu smo tudi mi živeli desetletja dolgo v komunistični sužnosti. Nič čudnega, da se nekaterim toži po tistih časih, saj so bili res deležni "polnih loncev mesa in kruha do sitega", če se bili le prave barve. Pred tridesetimi leti nas je Bog izpeljal iz te sužnosti s plebiscitom in samostojnostjo in nam po času preizkušnje vlad, ki so skrbele le za lastni žep, spet naklonil vlado, ki res skrbi za vse. Zato se nikakor ne smemo prepuščati lahkomiselnemu čakanju, da nam bodo začeli v usta leteti pečeni piščanci, ampak si z molitvijo in dobrimi deli prizadevati, da nas ne bi dosedanji izkoriščevalci spet potegnili nazaj v egiptovsko sužnost komunizma.